SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

No. 37. JERSEY CITY and NEW YORK,. TUESDAY, FEBRUARY 28, 1989 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 28-го ЛЮТОГО 1989 Ч. 37. РІК XCVI.

УРЯД УНР ОСТЕРІГАЄ ПЕРЕД АТОМОВОЮ НЕБЕЗПЕКОЮ В УКРАЇНІ

Філядельфія (УІБ). — Слідкуючи від довшого часу за атомовою ситуацією в Україні й збираючи достовірні матеріяли про перенасичення країни нуклеарною енергією, Уряд УНРеспубліки подав 2-го лютого ц.р. меморандум до Міжнародної атомової агенції у Відні, вимагаючи негайних інтервенцій у цій справі в Москві, Об'єднаних Націях та інших установах.

До меморандуму додано автентичні свідчення українських очевидців, що недвозначно характеризують становище України, як такої, яка „сидить на бочці нуклеарного пороху". Згідно з фаховими обліками специялістів — пишеться в меморандумі — існуючі тепер в Україні атомові станції забезпечують її потреби до 2005 року.

„В Україні є під теперішню пору 10 атомових станцій, Москва плянує побудову додаткових 27. Чи Україна має стати союзним кладовищем?" — запитують загрожені біологічно громадяни тієї підсовєтської колонії.

Меморандум Уряду УНР піднесений його головою проф. Ярославом Рудницьким, слідує після двох попередніх звернень після чорнобильської катастрофи, в яких було подано подробиці про цю катастрофу й рекомендовано відповідні міжнародні акції щодо забезпечення України перед подібними нещастями в майбутньому.

Члени Комісії голоду виступлять в Каліфорнії

Джерзі Сити, Н. Дж. — Встановлена Конґресом ЗСА Комісія для прослідження причин і наслідків Великого голоду в Україні, як відомо, провадить конкретну та послідовну працю щоб задокументувати для прийдешніх поколінь українського і неукраїнського світів факти про голокост українського народу, штучно створений Москвою для його знищення. Ця комісія під головуванням д-ра Джеймса Мейса для дальшого ведення своєї праці потребує фондів і тому влаштовує періодичні гостинні виступи членів комісії.

У весняному сезоні ц.р. такі виступи д-ра Дж. Мейса та д-ра Олега Вереса відбудуться в українських громадах Лос Анджелесу, Сан Дієго та Сан Франсіско.

У неділю, 5-го березня, в приміщеннях Українського Культурного Центру в Лос Анджелесі говоритиме д-р Олег Верес. В суботу, 4-го березня у Сан Дієґо в приміщеннях української католицької парафії, 4014 Вінона авеню, о год. 4-ій по полудні, доповідатиме д-р Дж. Мейс. У неділю, 12-го березня, д-р Дж. Мейс виступить в Сан Франсіско у приміщеннях української православної церкви, 345 Сьома вулиця. Про точніші інформації можна телефонувати у Лос Анджелесі до д-ра О. Вереса (707) 252-4620 в праці або в хаті (707) 938-1416. В Сан Дієго слід звертатися до Олександра Скопа (619) 463-3235, а у Сан Франсіско до Михайла Царя (415) 340-8362.

Померла Дарія Лебедь

Йонкерс, Н. Й. — У п'ятницю, 24-го лютого ц. р., тут померла після довгої недуги, проживши 76 років, Дарія Гнатківська-Лебедь.

Як член Організації Українських Націоналістів, вона була засуджена на 15 років в'язниці на процесі Степана Бандери і товаришів у Варшаві у 1935 році. Під час німецької окупації України вона була ув'язнена в німецькому концентраційному таборі в Равенсбрюк. Від 1949 року вона жила разом з ріднею в ЗСА.

Д. Лебедь осиротила мужа Миколу, дочку Зоріяну і троє онуків. Тіло покійної спочило в похоронному заведенні Чірко в Йонкерсі, де в понеділок, 27-го лютого, відправлено Панахиду, а у вівторок, 28-го лютого, буде Служба Божа і Панахида в год. 10 рано в церкві св. Михаїла в Йнкерсі. Після того похорон на український православний цвинтар св. Андрія в ділянці цвинтаря колишніх вояків УПА в Савт Баунд Бруку, Н. Дж.

До Атланти приїде 300 осіб з України

Атланта, Джа. — За довголітніми стараннями американських протестантських Церков різних віровизнань і у висліді злібералізованої еміграційної політики Совєтського Союзу, виїхало останньо з України біля 3,000 вірних.

Українську громаду в Атланті повідомили лютеранські харитативні організації, що до цього міста плянують спровадити біля 300 з тих переселенців, у більшості українські родини.

До зв'язкових української громади Лариси Барабаш і Орисі Фішер звернулися церкви-спонзори за поміччю, головно в мовних справах, та щоб получити та включити новоприбулих українців з їх народно культурним середовищем, головно в їх початках.

Саме в день інавґурації президента Джорджа Буша приїхали перші дві українські родини, які були зворушені поміччю і опікою їх співвітчизників. Вони зразу спрагнено почали зачитуватись в українських книжках.

Протестантські церкви подбали заздалегідь про приміщення і роблять старання про працю для них.

Ці американські церкви є дуже чулі на справу національного переслідування українців в Совєтському Союзі, тому й старались близько співпрацювати з українською громадою, щоб підготовити для нових еміґрантів національно-українську атмосферу. Південна баптистська конвенція подбала про Біблії в українській мові і громада робить старання щоб тримати початкуючі книжки навчання англійської мови і словники.

З'ЇЗД УПІСТІВ

Філядельфія. — Черговий З'їзд Товариства к. Вояків УПА ім. ген. Чупринки в ЗСА відбудеться в суботу, 13-го травня ц.р., в залі Українського Освітньо-Культурного Центру у Філядельфії.

На Захід дістався незалежний альманах

Лондон (УЦІС). — Нещодавно на Захід дістався проспект третього номеру незалежного літературно-громадського альманаху „Карби Гір", що виходить на Прикарпатті, в Івано-Франківській області, під редакцією Дмитра Гриньківа. Цей номер побачив світ влітку 1988 року. Із поданих інформацій видно теж, що в грудні 1988 року вже вийшов четвертий номер альманаху.

Два перші номери альманаху „Карби Гір" вийшли на початку 1980-их років, одначе через переслідування КҐБ це видання було припинене. Тепер альманах відновив свою публікацію.

Поет і прозаїк Дмитро Гриньків (народжений 1949 року) — це колишній політв'язень, який відбував покарання в 1970-их роках в Пермських таборах. Д. Гриньків в 1973 році був заарештований у справі Спілки Української Молоді Галичини, яку очолював, незалежної молодечої організації, яка виступала на захист прав українського народу, її мови та культури.

До членів редколегії альманаху „Карби Гір' входять колишні українські політв'язні — поет Тарас Мельничук, історик Ігор Кічак, публіцист Богдан Ребрик, а також колишній педагог-філолог Остап Качур. У виданні третього номеру брав участь теж Тарас Романюк, який тепер проживає у Вінніпеґу.

За поданням Д. Гриньківа, нижче подаємо зміст третього номеру альманаху „Карби Гір".

„Карби Гір" — єдиний на Прикарпатті і Покутті незалежний літературно-громадський альманах, що виходить раз на квартал. Крім літературних доробків має намір публікувати статті та замітки, в яких порушуються проблеми суто національного характеру: очищення української мови, відновлення забутих традицій національного побуту, захист національних святинь (сюди входять старі пам'ятники національним героям, пам'ятки українського минулого, забуті могили визначних предків тощо), захист навколишнього природного середовища від надміру отруєння хемікаліями та різними гербіцидами та інші.

„Карби Гір" відкривається вступним словом редактора про те, коли і при яких обставинах вийшли попередні номери і дається ґрунтовне пояснення, чому так довго не виходив альманах. Альманах має гасло, яким відбито напрям самого альманаху — це слова І. Франка із „Великих роковин": „Кожний думай, що на тобі мільйонів стан стоїть". Альманах має п'ять відділів: „Червона калина" — літературний, „Золоті ворота" — критично-публіцистичний, „Наша спадщина" — доробки забутих літераторів і громадських діячів, „Листи та відгуки", де подаються листи та примітки читачів, „Хроніка" — інформаційний.

„Червона Калина" — поезія та проза не тільки авторів з Прикарпаття і Покуття, але й з усіх частин України. Для ширшого розуміння започаткованої назви цього відділу подано вірш Коваленка про любов до

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДЬ Д-РА Д. СТАХОВА

Ню Йорк. — Тут в п'ятницю, 3-го березня ц.р., о год. 6:30 вечора Літературно-Мистецький Клюб влаштовує першу весняну програму — доповідь д-ра Дениса Стахова. Доповідь п. н. „Враження з подорожі до Бразилії та Арґентини і зустріч з українською громадою" буде ілюстрована мистецькими прозірками. Програма відбуватиметься в домі Українського Визвольного Фронту, 136 Друга авеню.

М. ҐОРБАЧОВ ВІДВІДАВ ЧОРНОБИЛЬ

Згідно з повідомленням АП, у четвер 23-го лютого Міхаїл Ґорбачов відвідав Чорнобильську АЕС, на якій понад два роки тому сталася катастрофа.

Одягнений в білий халат і шапочку, як і соби, що його супроводжували, Ґорбачов пройшов на пульт управління і в турбінну залю. Потім зустрівся з інженерами і робітниками станції та повідомив, що міністерство атомної енерґетики приготовляє спеціяльні заходи безпеки на атомних електростанціях.

Ґорбачов також сказав, що доля АЕС в Криму залежить від висновків, які зроблять американські експерти, оскільки Крим є сейсмонебезпечною зоною.

На Чорнобильській станції Ґорбачов перебував одну годину, а потім поїхав до міста Славутич, куди 1986 року було евакуовано більшість населення міста Прип'ять, зараженого радіяцією.

В той же день М. Ґорбачов повернувся до Києва, де також виступив перед партійними керівниками.

Як уже повідомлялося, здійснюючи поїздку по Україні, Ґорбачов побував у Донецьку, а ще раніше у Львові, де йому влаштували „зустріч з народом", на яку преставників народу не допустили. Крім того було тимчасово ув'язнено всіх правозахисників на період перебування у Львові генсека.

В Донецьку перед приїздом високого гостя населенню радили не ставити йому дразливих питань. На зустрічі з шахтарями Ґорбачов сидів за величезним столом, що стояв на відстані кількох метрів від стільців його співбесідників. Звернувши увагу на простір між столом і шахтарями, генсек сказав: „Це, товариші, успадкування з років застою".

Скрізь у своїх виступах Ґорбачов закликав допомагати йому в боротьбі з противниками перебудови. „Не спускайте очей з тих, хто заважає перебудові. Не зважайте на те, яку вони займають посаду, бо перебудова нам так необхідна, що всі її противники є найнебезпечнішими ворогами", — сказав Ґорбачов.

Але найважливіше, на що звернули увагу представники преси,це те, що Ґорбачов торкнувся національного питання. „Важко уявити, що станеться, якщо в Україні почнуться заколоти. Може зійти нанівець ціла структура совєтської держави і загине перебудова... Ніхто не може звинуватити нас в непошані до української мови й української культури".

В поїздці по Україні Ґорбачова супроводжував В. Щербицький, але він тримався в тіні й стримувався від виступів.

Член Української Гельсінкської Спілки Богдан Горинь, котрий також був серед тимчасово ув'язнених в час перебування Ґорбачова у Львові, заявив, що Україна продовжує залишатися епіцентром застою і назвав Щербицького „лідером старої мафії".

ДЖ. БУШ СХВАЛЮЄ ПОЛІТИКУ ДІЯЛОГУ З ПІВНІЧНОЮ КОРЕЄЮ

Сеуль, Південна Корея. — Президент З'єднаних Стейтів Америки Джордж Буш, закінчивши формальні відвідини в Китайській Народній Риспублиці, прибув до Сеулю, столиці Південної Кореї, де його вітали офіційні чинники уряду і скрайньо-ліві демонстранти, які виступають проти політики співпраці Південної Кореї із ЗСА і домагаються виведення американського війська з тієї країни. Під час привітальної промови Буш схвалював тактику політичного діялогу, що його започаткував уряд Південної Кореї з другою, північною частиною Кореї, опанованою комуністами.

У подібному тоні Президент ЗСА висловлювався і в Китаї, особливо під час розмови із сеньйором китайської політики Денґ Шіаопінґом, який, не зважаючи на його вік, 84 роки, все ще цікавиться політичними проблемами світу. Як відомо, в травні до КНР прибуде з офіційною візитою совєтський керівник Міхаїл Ґорбачов, генеральний секретар ЦК КПСС і голова президії Верховної Ради СССР, для відбуття першої вершинної конференції з кервниками Червоного Китаю.

Пресовий секретар Білого Дому Марлин Фіцвотер заявив кореспондентам в Пекіні, що президент Буш і Уряд в ЗСА, в загальному схвалює такі зустрічі і вбачають в них можливості скріплення миру в усіх частинах світу, а не, як дехто думає, напруження між Пекіном і Вашінґтоном.

В загальному, кажуть політичні спостерігачі і кореспонденти, які супроводжали Президента ЗСА до Японії, Китаю і Кореї, Дж. Буш і члени його кабінету, які брали участь у розмовах, задоволені вислідом розмов і зустрічами з лідерами азійських країн, хоч тут і там треба було їм нагадувати про порушування ними основних засад прав людини, головно в Китаю і Кореї, де ці справи ще не зовсім добре наладнані. Беручи участь у похоронах японського імператора Гірогіта, разом з іншими представниками, головами урядів, або прем'єр-міністрами, Дж. Буш, державний секретар ЗСА Джеймс Бейкер та інші мали нагоду порушити також багато інших питань міжнародної політики й евентуального скликання міжнародної конференції для полагодження справ на Близькому Сході. В цьому випадку Дж. Буш настоював, щоб у конференції, якщо така відбудеться, брали участь, як рівні партнери, представники Палестинської Визвольної Організації. Така заява американської делеґації викликала застереження речників Ізраїля.

Президен Буш окремо зустрічався в Токіо з президентом Єгипту Госні Мубараком, королем Йорданії Гуссейном та іншими керівниками держав.

Щодо справи виведення американських вояків з Південної Кореї, а зглядно з деміліитаризованої зони, Дж. Буш заявив, що поки не зміниться політична ситуація і не зменшиться загроза зі сторони комуністів, зглядно режиму Кім Іль Сунґа, американські війська мусять залишитися в Кореї для охорони справи миру. Президент Південної Кореї Ро Таі Ву заявив, що співпраця між Кореєю і ЗСА поліпшується з кожним днем і треба очікувати зміцнення співпраці в майбутньому.

Б. Єльцин став кандидатом до совєтського „парляменту"

Москва. — На передвиборчих зборах, що тривали 14 годин, до моменту остаточного голосування у списку з восьми прізвищ залишилося лише два: заступник голови державного комітету будівництва СССР, колишній перший секретар московського комітету КПСС Борис Єльцин і член ЦК КПСС, директор московського автомобільного заводу ім. Ліхачова Євгеній Браков.

За кандидатуру Бракова проголосувало 577 з 875 тих, що мали право голосу, за Б. Єльцина — 532. Оскільки оба кандидати набрали більше половини загальної кількости голосів, оба вони поведуть 26-го березня боротьбу за єдине депутатське місце у Раді національностей від московської виборчої округи, яка числиться в загальному списку під числом 1, вважається особливо важливою і престижною.

Кандидатура Б. Єльцина була висунута у 13 округах, включаючи і його рідний Свердловськ, однак колишній партійний господар столиці заявив, що надає принципіяльного значення перемозі у виборах саме у Москві, вважаючи це до деякої міри реабілітацією, в якій торік йому відмовили делеґати 19-о партійної конференції.

Ім'я Єльцина набрало всесоюзної і навіть міжнародної популярности у жовтні 1987 року, коли, не зважаючи на просьбу Ґорбачова „не виносити сміття з хати" напередодні 70-річчя революції, Єльцин накинувся з різкою критикою на тодішнього „головного партійного ідеолога" Єґора Ліґачова і навіть посмів зачепити супругу генерального секретаря Раїсу. За це Єльцина вивели з кандидатів у члени Політбюра, а потім звільнили з посади першого секретаря московського міського комітету партії.

Звертаючися до учасників передвиборчих зборів, Єльцин заявив, що він фізично здоровий і готовий до боротьби. Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Естер Фейн пише, що виступи на зборах носили досить гострий характер, а прихильники директора автомобільного заводу задавали Єльцинові „дражливі" запитання, найбільш неприємним з яких була просьба відповісти, чому його син ходить в англійську спеціяльну школу. Учасники зборів зустріли незадоволеними викриками пояснення Єльцина, що ця школа ближче, ніж інші, до його дому.

Прихильники ж Єльцина не дали його в образу. „Він саме та людина, яка здатна повести боротьбу з вірусом наших днів — конформізмом", — сказав один з учасників зборів. „Нам потрібні тисячі таких, як Єльцин", — додав інший.

У СВІТІ

ОДИНАДЦЯТЬ ОСІБ ЗАГИНУЛИ, коли двомоторовий літак упав у води озера, що знаходиться на кордоні Австрії і Швайцарії. Серед загиблих — австрійський міністер у справах соціяльного забезпечення Альфред Даллінґер. Десятки гелікоптерів, моторових човнів і австрійський підводний пошуковий човен взяли участь у рятувальній операції. Протягом дня вдалося лише знайти місце, де лежить на дні літак, що зазнав катастрофи. Анонім зателефонував у редакцію однієї з віденських газет і сказав, що катастрофа літака — справа рук групи „Австрійська народна армія". Ніхто досі не чув про таку групу.

„ЯКЩО СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ хоче відіграти якусь ролю у встановленні миру на Близькому Сході, він повинен спочатку встановити нормальні відносини з Ізраїлем", — сказав прем'єр-міністер Ізраїля Їцак Шамір на пресовій конференції у Парижі. Виступаючи перед репортерами під час своєї візити до Франції, Шамір підкреслив, що СССР як велика держава може відіграти певну ролю в поліпшенні політичного клімату в будь-якому районі світу, в тому числі і на Близькому Сході. „Починати, однак, треба, — зауважив він ще раз, — з відновлення дипломатичних відносин (з Ізраїлем)". Шамір не приховував, що у справі досягнення миру на Близькому Сході в Ізраїля існують розходження не лише зі Совєтським Союзом, але й з Францією. Головне розходження стосується контактів з Палестинською Визвольною Організацією.

ГАЗЕТА „ІЗВЄСТІЯ" НАДРУКУВАЛА текст закону про нові правила накладання податків на кооперативні підприємства, прийнятого Верховного Радою СССР. Закон передбачає, що від 1-го липня ц.р. сума податків буде встановлюватися керівництвом союзних республік, при чому сума відрахувань буде визначатися диференційовано в залежности від багатьох факторів: від попиту, яким користується у населення дана продукція кооперативи, джерел надходження сировини і обладнання, а також загального розміру прибутків конкретного підприємства.

ЗАХІДНЯ НІМЕЧЧИНА ПОСИЛИЛА тиск на Іран, вимагаючи відкликати „смертний вирок", винесений аятоллою Хомейні англійському письменникові Сальманові Рушді, і оголосила, що поки загроза смерти письменника не зникне, Іран не дістане німецької фінансової допомоги. Уряд Західньої Німеччини також заявив, що погрози Хомейні являють собою „оголошення війни західнім моральним цінностям". Західня Німеччина є величезним вкладником в економіку Ірану. Вона взялася відновити економіку Ірану, знищену дев'ятилітньою ірано-іракською війною. У Бундестаґу відбулися дебати з приводу погроз Ірану. Як представники правлячих партій, так і опозиція були однодушні. Фреймут Дуве, член Соціял-демократичної партії, назвав аятоллу Хомейні „палієм війни, який використовує мечеті для пропаґанди вбивств".

ТЕРОРИСТИЧНА ПРОІРАНСЬКА група „Священна війна за звільнення Палестини" опублікувала заяву, в якій погрожує відімстити тим, хто „поглумився над ісламом". „Відплата може стосуватися як окремих осіб, так і організацій", — сказано в заяві. Проіранські фанатики обіцяють відімстити всім, хто в тій чи іншій мірі захищає Сельмана Рушді і його роман „Диявольські вірші". До письмової заяви терористів, розісланої редакціям західніх пресових аґентств, прикладена фотографія трьох американців-професорів Американського університету в Бейруті Джессі Тирнера, Аллана Стіна і Роберта Полгілла. Всі троє були викрадені 24-го січня 1987 року і перебувають, за деякими даними, в руках групи „Священна війна за звільнення Палестини". Однак у нинішній заяві терористи не називають імен закладників, яких вони мають намір стратити. Всього в Ливані терористи захопили 12 громадян західніх країн.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ НЮЙОРКСЬКОЇ міської бібліотеки подали до відома засобам масової інформації, що о. Тимоті Гілі, теперішнього президента університету Джорджтавн у Вашінґтоні, найменовано президентом і головним екзекутивним директором нюйоркської міської бібліотеки. Нюйоркчанин з походження, о. Т. Гілі, як виявляється з його реакції, дуже радо прийняв це нове призначення бо, як сам сказав „це місто, в якому я виріс".

КОМАНДИР АМЕРИКАНСЬКИХ збройних сил в Латинській Америці закинув Урядові президента Джорджа Буша цілковиту неготовість поладнання політичної кризи в Панамі тому, що зараз у Вашінґтоні нема чітко накреслених напрямних закордонної політики. Генерал Фред Ворнер уважає, що американські законодавці, тобто Конґрес, повинні були давно серйозно застановитися яку тактику застосувати в Панамі з огляду на президентські вибори, які мають відбутися там 7-го березня ц.р.

Обмірковують встановлення торговельних зв'язків з Україною

Джерзі Сити, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Організація Українських Професіоналістів стейту Ню Джерзі нараховує понад 100 членів і є відома із своєї активности та цікавих імпрез. Тому ми зовсім не дивуємося як редакцію „Свободи" відвідують два активні члени цієї групи, адвокати Мирослав Смородський і ВікторРудь, які є ініціяторами нової імпрези, що запляновано на суботу 15-го квітня ц.р. Це буде симпозіюм на тему як вести торговельні зв'язки з Україною і на ньому виступлять фахівці у торговельних зв'язках з Департаменту торгівлі ЗСА, і з українських кіл в ЗСА, як також представники торгівлі з України. Серед тем симпозіюму, який буде провадити адвокат М. Смородський, є такі актуальні як про сьогоднішню економічну ситуацію України, про торговлені зв'язки з Україною з точки бачення Уряду ЗСА, про правила такої торгівлі, які зобов'язують американських горожан, про фінансові правила, леґальні та політичні вимоги торговельних зв'язків з Україною і практичні можливості такої торгівлі. Ось ряд проблем, які будуть обговорювані на тій цілоденній конференції, що має на цілі познайомити ширший зацікавлений загал про можливості торговельних договорів з Україною, які дали б її можливість стати незалежною від інших країн, а рівночасно поширили аспек ти торгівлі українським підприємцям в ЗСА.

В. Рудь (зліва) і М. Смородський після інтерв'ю в „Свободі".

Наші гості побували тепер в Україні і самі познайомлені із торговельними справами вияснюють нам точно мотиви переведення такого симпозіюму.

„Наша ціль, — каже М. Смородський, — є зробити перші кроки в напрямі ожив лення господарських вимін з Україною, які б не ішли через Москву, а прямо через Київ. Україна сьогодні стоїть на такому рівні, як Китай перед 26 роками. Вже Польща та Мадярщина сто ять куди краще. Чи не треба нам постаратися, щоб такий стан був і в Україні?"

„Запотребування на товари з Естонії, Литви, Латвії на Заході вже є", — стверджує В. Рудь, — „а нашим бажанням, щоб таке саме зацікавлення було на товар з України".

Тут ми питаємо наших співрозмовців який саме

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Subscription 1 year $40.00 6 months — $22.00 3 months — $12.00
UNA members 1 year $15.00 Change of address — $1.00 Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster Send address changes to
Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Tel (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City N.J.

Передплата на рік $40.00 на півроку — $22.00 на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City N.J. 07303

Чи можлива згода Москви і Пекіну?

В американських газетах появилася світлина совєтського міністра закордонних справ Едуарда Шеварднадзе у розмові з таким же комуно-китайським міністром у Пекіні. Водночас заповіджено, що у травні цього року, на запрошення від Пекіну, полетить туди Міхаїл Ґорбачов. Відколи в жовтні 1949 року китайські комуністи перемогли у громадянській війні і проголосили „Китайську Народну Републіку з лідером Мао Дзедонґом у проводі, а демократичний відлам китайців з провідною партією Куомінтанґ переїхав на великий острів Формозу з своїм лідером Чіянґ Кайші, відносини між Пекіном і Москвою переходили різні стадії. Спершу ці обидві комуністичні територіяльні велетні підписали 30-літній „пакт приязні". Але вже в 1960-их роках приходило між СССР і суходільним Китаєм до кривавих прикордонних сутичок. Китайці закидали большевикам „зраду чистого марксизму" — однак насправді не йшлося тут про ідеологію, а про претенсії Китаю до колишніх китайських земель, загарбаних за царату, який використав військову слабину Китаю.

Америка не визнала була комуністичної китайської Республіки і підтримувала Республіку Китаю на Формозі. Але президент Ричард Ніксон і його державний секретар (спершу дорадник у справах Крайової безпеки) Генрі Кіссінджер, колишній професор Колюмбійського університету в Ню Йорку, рішили змінити політику супроти Далекого Сходу. Кіссінджер на запрошення від Пекіну, передав, що його один швайцарський журналіст, полетів у строго засекреченій місії до Пекіну та, вернувшись відтіль, запевнив Ніксона, що прірва між Пекіном і Москвою така широка і глибока, що ці два комуністичні велетні ніколи не замиряться на протиамериканській плятформі. Всередині Китаю теж варилося. Найгірше було за так званої китайської культурної революції. Був час, коли сам китайський лідер Мао Дзедонґ признав, що в репресіях проти опозиції згинуло 800,000 осіб; у ході подій у Китаї арештували були по ньому вдову. Коли Москва пересунула ближче кордону Китаю свої ракети з атомовими „головками" Мао Дзедонґ цинічно заявив: „Ми можемо собі дозволити, щоб згинув один мільйон китайців, адже залишиться ще 900 мільйонів".

Усі спроби направити московсько-пекінські відносини не вдавались. Коли ж тепер раптом Китай рішив перевести з Ґорбачовим конференцію на вершинах, то до цього штовхнула його та сама причина, яка продиктувала Ґорбачову шукати злагоди з демократичним Заходом: економічна скрута.

Не проголошено ще докладної дати, коли президент Буш поїде до суходільного Китаю після похорону імператора Гірогіта в Токіо, але це напевно буде швидше, аніж травнева візита Ґорбачова в Пекіні. Джордж Буш був першим американським дипломатом репрезентантом Америки в Пекіні і він недавно сам заявив, що має з тамошніми лідерами, включно з насправжнім диктатором Донґом приязні взаємини. До всіх тих справ, які були намічені для нарад Буша з китайськими лідерами — головно господарських та, з політичних, китайсько-японські взаємини, долучилася тепер ще одна поважна тема: китайсько-совєтські відносини. Американська державна верхівка напевне не стурбована заплянованою візитою Ґорбачова в Пекіні, як і не турбувалася відвідинами Ґорбачова у Кубі Фіделя Кастра. Всі ті держави з могутніми арсеналами зброї економічно такі кволі, що при всіх їхніх експансивних амбіціях і апетитах — не всилі розпочинати будь-яку воєнну авантюру. А тепер все ще актуальний і важливий вислів Наполеона, що для ведення війни треба мати : „Гроші, гроші і гроші".

Після відвідин у Пекіні Ніксон полетів був до Москви, щоб запевнити тамошніх можновладців, що його візита в Пекіні не була звернена проти СССР. Формально „ні", але насправді Ніксон і Кіссінджер створили непідписаний, але фактичний бльок Америки, Китаю і Японії, тим паче, що це Америка замирила Китай із своїм смертельним ворогом і окупантом за Другої світової війни — з Японією. У минулому тижні перебував у Білому Домі японський прем'єр Нобору Такешіта. Можна здогадуватися, що там уже була мова про подорож Ґорбачова до Пекіну. У широкому світі, здається, ніщо не діється. Але діються прецікаві події.

Степан Женецький

АФҐАНІСТАН — РОЗВІЯНІ МРІЇ МОСКВИ

I.

Як вже стало загальновідомо, Москва ганебно програла війну в Афганістані і її „непобєдима" армія вийшла з неславою після довгої кривавої війни з невеличким афганським народом. І хоч совєтсько-московські ватажки на всі лади намагаються переконати світ, що, мовляв, їхня „доблесна" армія не була переможена на полях бою, але що вона „добровільно" вийшла з Афганістану, то цьому ніхто, а, мабуть, і самі кремлівські головачі, не вірять. З іронічною усмішкою світ прийняв бундючну заяву головнокомандуючого московськими військами в Афганістані, генерала Ґромова, який заграв (мабуть сама Москва наказала йому так заграти), комедію „великого героя", коли він, переступивши останній афганськo-совєтський кордон, бундючно заявив: „совєтська армія в Афганістані не була переможена в боях, вона добровільно вийшла, виконавши там своє завдання..." А це явна брехня: ця московсько-совєтська армія окупантів-загарбників (в якій, на превеликий жаль, мусіла брати участь і українські вояки та вояки всіх інших поневолених Москвою народів) не виконала свого завдання: ця армія совєтсько-московських загарбників пішла була до Афганістану на те, щоб допомогти тамошнім московським запроданцям-зрадникам, афганським комуністам, встановити комуністичний лад, а насправді, щоб поневолити афганський народ, але свободолюбні афганці відбили цей московський наїзд і прогнали московських загарбників.

(Тут на місці буде відзначити, що як уже подали кремлівські власті, отого погромщика Афганістану, ген. Ґромова, назначила Москва командуючим київської військової округи. Чи не призначив його совєтський уряд на Вкраїну на те, щоб він громив так само Україну, як громив Афганістан, якби українці стали домагатися повної волі? — СЖ).

Західні військові знавці вірно віднотовують, що програна Совєтського Союзу в Афганістані розторощила двоє дотеперішніх фальшивих понять, про совєтську мілітарну потугу: одна — це віра СССР і цілого світу, про „непобідимість" совєтської армії; і друге — це „непомильність" плянування совєтських військових провідників.

До афганської війни, — пишуть західні військові знавці, — совєтська армія втішалася славою майже містичної пропорції в очах росіян, (але не поневолених народів. — СЖ). Ця слава непереможности совєтської армії постала внаслідок її перемоги над Німеччиною в Другій світовій війні. Совєтський вояк втілював у собі все, що було найкраще і шляхетне, в очах москалів, (але тільки москалів — СЖ) і, не зважаючи на всі недостачі московсько-комуністичної системи, росіяни, (але тільки росіяни — СЖ), обожнюють своїх „бойців", і взагалі, військову службу.

„Подвиги совєтської армії"

Для росіян, то навіть такі безславні поступки совєтської армії, як наїзд на Мадярщину в 1956 році і на Чехо-Словаччину в 1968 році, додали блиску до слави цієї армії, бо їх росіяни уважають за героїчні акти в обороні комунізму. Вмарш до Кабулю, столиці Афганістану в 1979 році, що причинилося до довгої бо аж 10-річної жорстокої війни, також був прославлюваний, як сповнення „міжнародної повинности" та причинок до московсько-совєтської слави.

У додатку до великої пошани, якою втішаються у росіян усі звичайні вояки, совєтські високі командири здавна славляться своєю „науковою методою" мілітарного плянування, на підставі якого ніби можна передбачити вислід кожної військової акції із докладністю наукового фізичного права. (Цікаво, що тепер у москалів усе є „наукове": „науковий Марксизм-Ленінізм" „науковий соціялізм". Але, як виявилося, совєтські генерали помилилися, чи перерахувалися відносно афганської війни, а це значить, що треба сумніватися, чи московські військовики є аж такі непомильні у своїх „наукових передбаченнях".

І хоч совєтські високі військовики твердять, що афганістанська війна була зовсім відмінною війною, та що способи її провадження не були б застосовані, якби війна почалася в Европі, але вона виявила разючі недостачі совєтських воєнних дій та невдачу совєтського генерального штабу у випрацюванні переможної стратегії в цій війні.

(Закінчення буде)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Володимир Баран

Тріюмфальний концерт О. Криси в Дітройті

Запопадливості, енергії та зв'язкам Вірка Балея, диригента симфонічної оркестри в Ляс Веґасі, завдячує українська громада Америки і Канади приїзд до цих країн світової слави українського скрипаля Олега Криси.

Членкиням 50-го відділу в Ен Арборі, В. Балей піддав думку зорганізувати концерт для нього в Дітройті. Час для його підготови був дуже короткий, бо заледве один місяць. Представники кількох організацій створили комітет, який узявся за це діло і завдяки гармонійній співпраці тих людей, ця ініціятива увінчалася надзвичайним успіхом. Йшлося дати нагоду виступити єдиному українському інструменталістові світової слави, як також щоб тут дати нашій публіці нагоду почути цього знаменитого скрипаля, який вже має за собою десятки, а може й сотні концертів у різних країнах світу, здобуваючи всюди найкращі похвали.

Відразу зродилось бажання повідомити про це також американську публіку і музичних критиків місцевих газет. Члени комітету та управ Культурно-Громадського Клюбу та Музичного Інституту нав'язали контакти з американською пресою, радіо та музичними відділами університетів, повели інтенсивну пропаґанду серед цих осередків. Звичайно, побороти байдужість американської публіки до всього, що українське, справа нелегка. І хоча точно не є відомим скільки неукраїнців прибуло на цей концерт, їхня присутність на залі була помітна.

Через цілий тиждень лунали в радіо повідомлення про виступ українського скрипаля. Інтенсивна праця членів комітету серед української громади також довела до небуденного успіху, коли взяти під увагу, що на концерт прибуло коло 700 осіб. Ця численна присутність була також виявом спраги нашої громади почути рідного земляка, та своєю присутністю віддати йому пошану та висловити вдячність за естетичні переживання, які породжує його гра.

У свій репертуар Олег Криса включає твори композиторів непромннаючої вартости, речі солідні, різних епох і різних стилів, які вимагають не тільки технічної віртуозности, але також розуміння притаманности кожного стилю, інтенцій композитора, які зчерги опираються на інтелектуальній дозрілості виконавця.

Доказом всебічного опанування музичної творчости, — це включення Крисою в репертуар концерту композиції клясичного, романтичного і сучасного стилів.

Соната ч. 1, Д. Мейджор Бетговена, твір клясичної ясности і академічної побудови, відзначався в його виконанні чіткістю математичного аксіому. Як кожна соната, цей твір, що складається з трьох частин, різних своєю побудовою, творив стильову завершену цілість.

Сонату Опус 19 Бориса Лятошинського, батька української симфонічної музики, Криса привіз майже цілковиту свіжу, бо в свій репертуар він включив її тільки другий раз. Це твір писаний в модерному ідіомі, тонкий своєю структурою, який дише свіжістю та мінливою мелодійністю. У ній рівнорядну ролю із скрипкою має фортепіян. У виконанні Олега Криси та його дружини Татьяни, вона творила зрівноважену цілість.

Композиція Альфреда Шнітки, сучасного совєтського композитора „А Паґаніні", була скомпонована спеціяльно для Криси. Вона дала йому змогу виявити його технічну блискучість, яка, як у Паґаніні, межувала з надлюдською майстерністю.

Віддавши дань сучасним музичним стилям двома попередніми композиціями, Криса закінчив прекрасною, ясною та мелодійною сонатою ч. 3 Д. Майнор Брамса. Він зумів видобути з неї її щирий настрій, сповнений ласкавої мелодії. Чарівним наддатком була „Новелетта" Сібеліюса.

Гідним подаву і захоплення був акомпаньямент дружини Татьни, мистця рівної йому кляси. Їх обопільне розуміння задуму композитора творила з них ідеальну мистецьку цілість.

Із закуліс цього концерту хочемо подати до відома учасникам концерту, що на кілька хвилин перед початком з'явився на залі власник оригінальної скрипки Страдіваріюса з 1714 року прохаючи Крису заграти на ній концерт. Криса прекрасно обізнаний з якістю інструментів створених Страдіварієм, (в місті Ґенуа грав на скрипці Страдіваріюса, яка належала колись Паґаніні) був оголомшений цією можливістю. І так уперше ми мали нагоду почути Страдіваріюса в руках славного українського мистця.

Організаційний успіх концерту, який включав також естетично виконані програмки і летючки роботи Марти Савчук, був вислідом праці гурту людей, які керувались лобов'ю до свого мистецтва та української талановитої людини.

Із запевнень обох мистців ми знаємо, що вони винесли з Дітройту найкращі враження, скріплені щирою гостинністю Христини і Любомира Липецьких.

Подаємо склад комітету: Лідія Соя і Володимир Баран — голови, Любомир Липецький — скарбник, Марта Савчук — мистецьке оформлення — преса і пропаґанда, члени: Віра Андрушків, Ольга Дужа, Петро Гончаренко, д-р Микола Климишин, Христина Козак, Лідія Лазуренко, Марія Лісовська, Орися Лончина, Наталка Носенко, Роман Скипакевич, Володимир Соя і Роман Тарнавський.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

М. Мельник

ПРО ІНТЕРВ'Ю ШЕЛЕСТА

Інтерв'ю Петра Шелеста, що його записав кореспондент російського часопису „Арґументи і факти" та, що його опублікувала „Культура і життя" і деякі інші часописи тут, є незвичайно цікавим документом. Перш за все інтерв'ю у дефінітивний спосіб підтверджує цілковиту відсутність найменшої політичної автономії в Україні.

За часів урядування Шелеста тут на Заході деякі українські політики і публіцисти і професори говорили про обмежену суверенність УССР. Нерідко вони старались підтримати свої арґументи членством УССР в Організації Об'єднаних Націй, а деякі економісти говорили і писали про закордонну торгівлю УССР з Росією та іншими. Я не раз звертав увагу на безглуздя цього роду становищ, та, на жаль, ми ще й сьогодні маємо людей, що ігнорують факти та дивляться на вивіски, що їх росіяни втримують якраз для цього роду фантастів.

Ми ж знаємо, що найвищим адміністратором України є перший секретар ЦК КПУ. Тепер уже не має найменшого сумніву, що Політбюро імперії могло усунути з посади першого секретаря ЦК КПУ, але навіть і без попереднього порозуміння з тими людьми. От, поговорив Брежнєв із кількома своїми колегами і кар'єра Шелеста скінчилась. На питання кореспондента, яка була процедура його звільнення, Шелест сказав так: „Приблизно такою ж, як з іншими. Ішло засідання Пленуму ЦК. Його вів Брежнєв. Потім він передав ці обов'язки Суслову і вийшов із залу, запросивши мене. Тут, в іншому приміщенні, і відбулася розмова про мій перехід на іншу роботу. Знову: „Ми вирішили". Хто вирішив? На засіданні це питання обговорювалося. На пленумі теж. Наступного дня вийшов указ про призначення мене заступником голови Ради Міністрів СССР". Як знаємо з недавніх подій в Казахстані, Азербайджані та інших, Ґорбачов робить приблизно те саме.

Тотальну відсутність політичної автономії в Україні видно не тільки в адміністрації економії України, але навіть в культурній ділянці. І тут ми можемо довідатися і про іншу проблему, на яку натякає Шелест у своєму інтерв'ю, цебто про проблему керованої Москвою русифікації.

Шелеста росіяни звільнили за націоналізм. Невже ж Шелест ставив інтереси України понад інтереси СССР? А може він був навіть закритим націоналістом? Обсервуючи об'єктивно потягнення і вислови Шелеста за часів його урядування, воно неможливо було підозрівати його у цього роду переконання. Він був цілковито льояльний адміністратор України.

Льояльність ту можна дуже виразно завважити в інтерв'ю. У теперішній ситуації, та дивлячись на його заавансований вік, Шелест не мусів би приховувати свого „націоналізму". Та ціле інтерв'ю є позначене цілковитою льояльністю до імперії. Хоч він і знає, що формально його звільнили за націоналізм, то не зважаючи на це він дотепер не вірить, що націоналізм міг бути причиною його звільнення. Він вірить, що „...причина — в особистих мотивах".

Шелест напевно не був перекінчиком в роді Щербицького чи Маланчука. Та тут в дійсності не в цьому діло. Уряд Брежнєва вирішив у неформальний спосіб приспішити русифікацію України. До цього Шелест цілком не надавався. Для цього треба було українських яничарів, які з енергією та завзяттям русифікацію впроваджували б в життя.

Проблеми „обмеженої суверенности" України та русифікаторського натиску уряду Брежнєва цілком виразно видно з наступної завваги Шелеста: „Він (Суслов) вимагав найскорішого злиття націй, їх мов і культур".

Нам варто теж завважити, як центральний уряд СССР безпосередньо і понад голову адміністрації України заборонив продукувати фільм про Тараса Бульбу та стягнув з обігу книжку Шелеста. „Часто в нас виникали суперечки з питань ідеології, культури. Ось приклад. Ще покійний Довженко написав кіносценарій про Тараса Бульбу. Та фільму не було. Потім за цю справу взявся Бондарчук. З великими труднощами картину зробили, але не показали. (...) Пізніше, коли я вже був у Москві, Суслов організував статтю в журналі 'Комуніст України', в якій критикувалася моя книжка за звеличування козацтва. Але ж я в козаках не служив, а користувався архівами. Книжку через місяць вилучили".

Речі ці нічого спільного з націоналізмом не мають. Та вони — разом з „Собором" Гончара — мають до діла з плеканням українських історичних та культурних традицій. А цього роду речі є основною перешкодою для тих, що збирались чи збираються перевиховати українців на росіян.

Про подібні акції довідуємось теж з недавньої доповіді Д. Павличка: „...треба звертати увагу громадськості на деякі великодержавні вибрики центральних міністрів, як, наприклад, на „інструкцію відносно інвентаризування і охорони музейних цінностей, що знаходяться під опікою державних музеїв СССР", надіслану в музеї України Міністерством Культури СССР 1984 року. В інструкції сказано: „Вся документація відносно інвентаризування і охорони подана в цій інструкції, ведеться на російській мові". А документація нараховує 25 позицій, обіймаючи фактично всю музейну справу".

На жаль, надто багато членів української провідної верстви б'ються за українську мову, пишуть про українських козаків, віршують на українські теми, співають українські пісні. Є напевно між ними і українські самостійники, хоч і до того „злочину" вони публічно не признаються. Та надто багато з них — це льояльні піддані імперії, а після Переяславської угоди таких людей в Україні ніколи не бракувало.

Коли б комуністичний режим в СССР почав розлітатись і українські самостійники почали б боротьбу за незалежність, тоді не все можна бути певним по чиїй стороні вони стали б. Чи Шелест став би по стороні українських самостійників, чи боронив би „марксистсько-ленінську", — а в дійсності російську — імперію? Тут правдоподібність, мабуть, не більша за п'ятдесят відсотків. На щастя, кількість людей, що не бояться одверто заявляти себе українськими самостійниками, росте. Це й є ті люди, що матимуть вирішальний вплив на політичну долю України в будучності. Щоб тільки їх було досить.

Роман Кухар

ЗАОБРІЙНИЙ „ДИКИЙ ЗАХІД"

(„За шелом'яним" мандрівної тропи)

I.

Коли почне знемагати літня спека, сонце перехилиться в орбіту „індіянського літа" й над обріями злине туга за наснагою тількищо відрокотаного буйного життя, от і найкраща тоді нагода пуститись у мрійливу синь далечені — нездоганяти втрачене літо. Тут мова взагалі про літо, а не про цьогорічне, одне з найбільш виснажливих у нашому столітті. Тож ясно, що якраз тепер іще більше бажання кудись у простір, геть від затиску й задухи.

Природа надить своєю новою шатою у пастелеві кольори, пошерхла за попередньої горячі степова трава вигладжується в золотисто-вилинялу ткань безбережного килима непрорваної степової стихії; що ближче до відкритих обширів уздовж піонерської тропи „Санта Фе", то дужчі подуви вітру, що так і змагається до сили борвія.

Уже скоро доведеться говорити про богатирські розмежування вчорашнього „Дикого заходу", що це й досі не подається посягам утомливої цивілізації. Коли покинути хвилясті знесення гірського ланцюга Озарку в Міссурі та пробратись кензаськими пасторальними пагірками „Флинт" до постою на давніх уходах, батьківщини президента Айзенгавера — Абілен, то тут же й розкривається в усю ширінь піднеб'я степова смуга здовж річки „Смокі гил" і аж до колишньої столиці півдня ЗСА, Санта Фе, над маєстатичним річищем Ріо Ґранде, геть у далекому Новому Мехіко.

У всьому довкіллі аж роїться від „Фортів" — Форт Флечер, Форт Гейс, Форт Ларнед, Форт Скат, що проглядно вказує на західній напрям фронтів, експедиційні виправи шукачів пригод, походи союзних армій, подорожі колоністів полотном вкритими возами, в розшуках кращої долі, в намаганнях здобуття й освоєння нових територій поселення на заході.

Варто б зупинитися, з черги, у стіп самого передпілля прославленого „Дикого Заходу", в колишній твердині Гейс, сучасному університетському осідку, саме посередині на просторому терені між Кензас Сити, на сході й Денвером столицею Кольорадо, на заході. Неподалік звідсіля у місцевому Смит Центр, землеміри вирахували географічний осередок З'єднаних Стейтів, однаково — з півночі на південь, чи з заходу на схід усієї країни.

Сторіччя тому, по фронтовій, 10-ій вулиці міста Гейсу (побудоване в 1867 році) свою назву отримало в честь ген. Олександра Гейса, що згинув геройською смертю під час Громадянської війни в 1864 році на полі бою, в т.зв. Бетл оф Віллдернес („Пустельній битві") крокували за прифронтового часу, завжди при зброї, такі кольоритні характери, як ген. Джордж Армстронґ Кастер, суперінтендент достав для армії Бил Коді (він же й відомий у світі Баффало Бил), шериф місцевої поліції „Дикий Бил" Гікок, які популярна авантюристка Каламіті Джейн, що мали тут своєчасні головні квартири. Вершків честолюбства сягали думи деяких мужів того суворого часу безправ'я: ген. Кастер мріяв стати президентом ЗСА, проте невдовзі згинув з усім своїм відділом Сьомої Кавалерії (понад 250 вершників) в бою з індіянами Ситтінґа Булла над річкою Литл Біґ Горн у стейті Монтана; Дикий Бил Гікок задумав вистріляти до ноги всіх порушників закону (а в той час беззаконня за право служила пістоля її власника), проте й йому не поталанило, і сам від пістолі скритовбивця загинув" з чобітьми на ногах", як про таких „десперадо" й лицарів фортуни твердило народне прислів'я; ще найдовше з них прожив Баффало Бил, (перерідивши до краю табуни кензаських буйволів), від чого й дісталось йому відоме найменння.

А буйволів же колись було тут 60 мільйонів; у їхню пам'ять місцевий скульптор Пит Фелтен побудував величавий монумент, а яких тузин живих буйволів найшов собі захист у гейському природному заповіднику. Мрією Баффало Била було оснувати тут же біля Гейсу своє місто з не абиякою назвою, ні більш, ні менш — а місто „Рим". Вже й поклав він основи під місто Рим „другого Ромуля", одначе воно не втрималося довго, головно через неспроможність конкурувати з побудованою у той же час призалізничною станцією Гейс. Нарешті пошукав собі Віліям Коді (Баффало Бил) слави в довколасвітніх пригодах на чолі свого мандрівного цирку. Як кажуть старожили, особисте життя не багато варте тоді було, про що свідчить і перше тут на „Дикому Заході" кладовище, т.зв. „Бут гил" (бо ховали на цьому цвинтарі людей „з чобітьми на ногах"), заповнене чільними авантюристами в терені й чисельним людом із усіх сторін, без імени і прізвища. Дожити в оті дні „стрілянини з коліна" середнього людського віку було не легше, як у добу неандертальської людини. На запит туриста, чи хтонебудь тут, на авансцені перманентних сутичок і стрілянини, доживши старого віку, помер нормальною смертю, провідник тури по старому місті задумався хвилину-дві, заки назвав декількох тогочасних громадян-сеньйорів. Та це коли ще було, тепер не так уже, тут усюди куди спокійніше, як денебудь на сході, чи на Далекому заході.

(Закінчення буде)

Президент Квінсу підписала проклямацію державности

Під час підписання проклямації Дня Української Державности і Соборности (стоять, зліва): Василь Бочневич, Марія Гречин, Стефанія Галатин, Стефанія Гуда, Мирон Бурик, о. О. Гавкалюк, ЧСВВ, президент повіту Квінс Клара Шулман, Іван Вітюк, Стефанія Наум, Стефан Самбой, Василь Наум, Стефанія Боднарчук, Стефанія Рудик, Степан Боднар.

Українська громада в Асторії, заходами трьох Організацій Українського Визвольного Фронту — 35-го Відділу ООЧСУ, ОЖ ОЧСУ ім. княгині Ольги Володарки і Осередку СУМА ім. Михайла Сороки, кожнорічно відзначає свято Державности і Соборности, участю у торжественній Службі Божій з прапорами, святочними сходинами, або масовою участю громади в академії, що її кожнорічно влаштовує в Нью Йорку Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій.

Одною з важливих подій є зорганізована участь представників громади і пароха української католицької церкви Чесного Хреста о. Олександра Гавкалювка, ЧСВВ, у бюрі президента повіту Квінс Клари Шулман, яка радо приймає українську делегацію і підписує та передає на руки уповноважених Проклямацію проголошення свята української Державности і Соборности.

Церемонія підписання в цьому році відбулась 23-го січня і в ній брали участь 14 осіб.

10-ий З'їзд Дрогобиччини

З приємністю повідомляємо земляків Дрогобиччини — землі Івана Франка, що 10-ий ювілейний центральний З'їзд відбудеться на оселі Українського Братського Союзу „Верховина" в Глен Спей, Н. Й., в суботу і неділю, 10-го і 11-го червня 1989 року.

У зв'язку з тим, що на денному порядку нарад буде багато важливих справ до вирішення, прохаємо всіх наших земляків вже від тепер приготовлятися до цієї милої зустрічі. Тож ідемо всі на „Верховину".

В справі перебування на оселі просимо вже звертатися до Адміністрації „Верховини", де отримаєте всі інформації. Кошти перебування за два дні від особи — 65 дол., що включає кімнату, бенкет — коктейл, сніданок, обід.

Адреса: UFA Resort Center „Verkhovyna", Glen Spey, N.Y. 12733; тел.: (914)856-1323.

За Управу Центрального Комітету Дрогобиччини:

Степан Гавриш
в.о. голови

Роман Микита
касир

Микола Курчак
голова

День незалежности в Ельмайра і Ельмайра Гайтс

У неділю, 22-го січня, українська громада Ельмайра і Ельмайра Гайтс під проводом місцевого Відділу УККА відзначила 71-шу річницю української незалежности.

Вже тиждень перед тим український прапор повівав на міській ратуші. Посадник міста Ельмайра Джеймс Гер прочитав проклямацію у присутності української громади.

Святкування розпочалося Службою Божою, яку відправили о. Юрій Лукачик та о. д-р Мирон Ткач. Після відправи процесія пішла до пам'ятника Тарасові Шевченкові, де були відспівані американський та український гимни. Відтак усі повернулися і в церковній залі був приготований традиційний український обід, після чого проклямації відчитали голова повіту Роберт Денсбергер, посадник Дж. Гер та посадник Гайтсу Ґордон Врінк. Заповідачем був Володимир Курчинський, а головним промовцем — о. д-р Мирон Ткач зі Сиракюзів.

Свято закінчилося відспіванням українського гимну „Ще не вмерла Україна".

Павло Німець

Січневі роковини у Бриджпорті, Конн.

Делегація представників українських організацій Бриджпорту у посадника Т. Бюсі після підписання проклямації.

Заходом місцевого відділу УККА, під проводом голови Василя Пелещука відбулося відзначення 71-ої річниці проголошення незалежности Української Народньої Республіки. 20-го січня о год. 2-ій у приміщенні посадника Томаса Бюсі в Сити Голл відбулося підписання проклямації в присутності делегації — священиків і представників українських організацій.

У неділю, 22-го січня, о год. 11-ій на міській площі був вивішений український прапор у присутності української громадянства. О год. 12:30 в залі української католицької церкви відбувся святочний обід з короткою програмою. Були прочитані проклямації від губернатора О'Ніла і від посадника Бюсі. З рефератом виступив мгр Осип Рожка зі Стемфорду. Деклямацію „Січневий дзвін" виголосили Дженіфер і Роберт Хомяк. Дві пісні „Мамусенька мені говорила" і „За тебе, Україно" відспівала Дарія Сантере.

У вівторок, 17-го січня місцевий відділ УККА взяв участь в підписанні проклямації губернатором О'Нілом у Гартфорді. Цьогорічне святкування відбулося дуже успішно завдяки підтримці української громади Бриджпорту.

Богдан Романів

Свят-Андріївський вечір у Гантерських Карпатах

У морозний зимовий вечір, у навечер'я св. Андрея, 13-го грудня 1988 року, гантерська громада вислухала Молебня в честь Беатифікації Слуги Божого Митрополита Андрея. Молебень у церкві відправив наш місцевий о. парох. По Молебні і молитві о. парох накреслив тернистий шлях життя цього Велетня Східньої Церкви і нашого народу, який впродовж 40 років трудився і карався за свій нарід і церкву.

Покійний Митрополит Андрей був великим опікуном молоді. Доцінюючи його величні діла , український народ, священики, питомці, молодь, учні шкіл, пластуни, представники різних товариств не лише Львова, але й цілої нашої вужчої Батьківщини — з вдячністю щороку у навечер'я, а то і в день св. Андрея, приходили, щоб привітати свого улюбленого Велетня-Батька і побажати міцного здоров'я. Найбільш численними були відвідини під час совєтської окупації, так що просторі приміщення св. Юра не могли вмістити усіх відвідувачів, які вітали свого знеможеного вже Митрополита.

Вже 30 років Беатифікаційна Комісія працює над проголошенням Слуги Божого Андрея святим. Вечір для прослави і канонізації Митр. Андрея Шептицького о. парох закінчив молитвою „Богородице Діво".

Відтак наш о. парох попросив інж. Андрія Бука, щоб поділився з присутніми споминами про Свят-Андріївські вичори-звичаї, які наша молодь і жителі на Україні рік-річно справляли на наших землях.

Інж. А. Бук підкреслив, що вечір в честь св. Андрея належить до найбільш поширених, бо із сірої давнини звичаїв.

Один із 12-ти апостолів мав ім'я Андрей і саме з переказу про св. апостола Андрея бере і початок святкування звичаю про св. Андрея. Прелеґент у своїй доповіді згадав, що св. Андрей був рибалкою і першим між 12-ма апостолами, що пізнав Христа і пішов за Його покликом, тому й називають його Первозванним. Одна леґенда говорить, що св. Андрей Первозванний — апостол Христовий — подорожуючи зі своїми учнями Чорним морем і Дніпром, побачив над Дніпром гори, поблагословив їх і поставив на одній із них Хрест Господній і предсказав віщі слова, що на тих горах постане великий город-місто і Божа ласка здвигне багато церков. Ця леґенда — переказ став дійсністю. Так як св. Андрей-апостол предсказав про майбутнє столиці Києва, так воно сповнилося... І наша молодь в Україні у навечер'я св. Андрея відгадує своє майбутнє...

Ім'я св. ап. Андрея прибрав собі покійний наш великий Митрополит Андрей Шептицький — Велетень духа, великий опікун молоді, який протягом 44 років на Святоюрській горі трудився і страждав за нашу Церкву і народ та залишив по собі незатерту пам'ять і добру згадку по собі.

На рідних землях молодь вже на св. ап. Пилипа допитувалася, у якій хаті будуть справляти Андрея? Цей святочний вечір наша молодь обходила кожного року, бо вірила, що св. Андрей є опікуном молоді — головно дівчат та покровитель подружжя!

Андріївські вечорниці були переплітані всякими ворожбами — віруваннями, ще з поганських часів, печенням балабух, співами набожних пісень, колядок, побажаннями і просьбами до св. Андрея, які народ передав з роду в рід по всій Україні.

Свят-Андріївські вечерниці-ворожби кінчались спільною вечерею з пісних страв, під час якої дівчата і хлопці разом співали побожних пісень — колядували і пізно вночі розходились додому. Андріївські вечори колись в Україні були справді дуже таємничі і чарівні. У цей вечір хотілось дівчатам і хлопцям заглянути у своє майбутнє. Вже другі півні співали, а по селі все ще лунали веселі голоси-співи, то молодь поверталася з вечерниць додому...

Дуже гарно і цікаво закінчив своє слово доповідач і у кожного з нас присутніх запит: а як тепер на рідних землях? Чи і далі наша молодь сходиться на свято Андрея?.. Уже 44 роки, як ми покинули рідний край... Сьогодні, напевно, не чути вже веселих Андріївських вечорниць, не лунають свят андріївські пісні і ворожби... Тому треба нам на поселеннях далі плекати їх і ті гарні наші звичаї передавати нашим дітям і внукам, щоб не забули їх.

Цей гарний вечір закінчено молитвою-співом „Боже Великий, творче Всесильний".

Присутній

На Захід...

(Закінчення зі стор. 1)

України під тією ж назвою „Червона калина". Далі поетичне слово репрезентують поети-прикарпатці: Тарас Мельничук, Тарас Романюк (нині вчиться в Канаді, в одній із духовних семінарій Манітоби), Ярослав Гасюк. Подається повторний передрук з журналу „Україна" за 1971 рік віршів поета Тараса Мельничука, присвячених Лесі Українці (в 1988 році до 75-их роковин з дня смерти поетеси). Завершує відділ проза Д. Гриньківа (дві новелі „Валили хату...", „Гнате, йой!").

Другий за обсягом відділ „Золоті ворота" відкриває Остап Качур статтею-роздумом про поему Бориса Олійника „Сім". Ігор Кічак подає статтю-дослідження на історичну тему „Критичні замітки з Проблем Трояні" („Слово о полку Ігореві"). Тарас Романюк виступає з статтею на релігійно-філософську тему „Чорнобиль" (роздуми про те, чи несе зневіра в Бога погибель людству і приклад чорнобильської трагедії, як попередження). Євген Грицяк виступає зі статтею на тему вироблення стоїцизму і глибокої віри в Бога під назвою „Гомо сапієнс".

У відділі „Наша спадщина" опубліковані вірші Б. Чупринки „Рідний край", Теодозія Осьмачки „Лист", Дмитра Фальківського „Десь за стіною", а також оповідання Г. Гордієнка „Грабар не винен" про голодові страхіття на Київщині в тридцятих роках.

Єдиний лист Левка Лук'яненка з заслання до Ігоря Кічака поміщено у відділі „Листи та відгуки" (роздуми про сенс перебудови після виїзду на заслання).

Завершує номер відділ „Хроніка", в якому поміщено чотири повідомлення на тему культурного життя Прикарпаття: про відкриття пам'ятника Олексі Довбушеві в садибі космацького жителя М. Дідишина; відкриття пам'ятного знаку в селещі Печеніжин до 250-річчя початку опришківського руху під проводом О. Довбуша; відкриття музею писанкового розпису в Коломиї (єдиного на Україні); статтю про відкриття музею писанкового мистецтва в Коломиї супроводжують фотографії церкви Благовіщення, в якій відкрито музей; прем'єра п'єси Коженьовського „Верховинці" у Коломиї.

ВЖЕ ВІД ДОВШОГО ЧАСУ щадничо-позичкова індустрія в ЗСА має деякі клопоти у наслідок цілого ряду помилкових рішень, як і надуживань до того степеня, що Федеральний уряд мусів прийти з допомогою. Вся ця допомога дорого обійшлася Урядові та поважно захитала віру вкладачів грошей у стабільність цієї індустрії. Щоби відновити довір'я громадян в захитану промисловість голова Федеральної ради валютних резерв Ален Ґрінспан проголосив, що рада є готова допомогти готівкою всім тим щадничо-позичковим банкам, що цього потребують з уваги на відтягнення готівки депонентами.

СПІКЕР ПАЛАТИ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ Джим Райт заявив, що президентові Джорджові Бушові прийдеться вибирати між тактикою співпраці з Конґресом та гострою партійною конфорнтацією, що його минулого тижня надав новий екзекутивний директор Республіканського крайового конґресового комітету, Едвард Роллінс. Такі погрози впали у наслідок заходів деяких кіл перевірити Райта поведінку чи радше його фінанси перед Етичною комісією Палати Репрезентантів. Роллінс сказав, що республіканці доложать всіх зусиль у виборах 1990 року щоб позбутися Райта з Конґресу.

Обмірковують...

(Закінчення зі стор. 1)

товар можна б спроваджувати з України і В. Рудь вираховує харчові продукти та інші, які могли б виробляти в кооперативах та у фабриках, маючи до того технічні споруди зі Заходу. Одвертим є ще питання грошової виміни.

Ствердження, що Україні, як і в цілому СССР бракує дуже пекучо технічних засобів і вивчених до цих технічних засобів людей, не є для нас нічим новим. Про це постійно читаємо в пресі. Подібно із ствердженням, що Україна, як усі совєтські республіки, потребує господарської перебудови.

„Якщо Україна не включиться в загальну течію розвитку промисловости та торгівлі при помочі Заходу, тоді пропаде в скорому часі", — кажуть ініціятори симпозіюму. Вони свідомі того, що ця спроба може зустрітися із критикою деякої частини нашої громади, але уважають своїм обов'язком зробити перші кроки в напрямі торговельних зв'язків з Україною, навіть коли цей шлях буде важкий та повний розчарувань.

На їхню думку нав'язання таких торговельних стосунків України із ЗСА може причинитися до прискорення відкриття американського консуляту в Києві, який вже кілька років є лише „заплянований", але як довго Уряд ЗСА не матиме в тому промислової і фінансової користі, здається він буде дальше стояти лише на папері.

Обізнані із правною сторінкою торгівлі з чужою країною, а особливо з так новою у цій ділянці Україною, наші адвокати подумали про те, щоб в часі симпозіюму дати інформації про міжнародні правила торгівлі зацікавленим українським підприємцям, але також представникам України.

Оба вони однак осторожні у своїх плянах і ставлять одверте питання звернене до української спільноти в ЗСА чи вона цю ініціятиву прийме прихильно і чи українські підприємці та інші зацікавлені хочуть в тому напрямі працювати.

Але ми жартома стверджуємо, що ці перші кроки, які вони пробують ставити в ЗСА, вже давно пішли вперед на терені Канади, де, як відомо, відбув свої поїздки і розмови головний директор УКРІМПЕКС Станислав Соколенко і в травні вибирається до Києва ціла велика група українсько-канадських підприємців, яка відбуде дводенну конференцію у Києві для нав'язання торговельних стосунків з Україною. Відтак група ще відвідає Харків, Одесу і Львів — де також відбудуться торговельні розмови. Головним завданням цієї поїздки звернути увагу малим підприємствам на можливість торгівлі з виробами у кооперативах і спілках кооператив в Україні, а зокрема в Західній Україні, які можуть стати доставцями продуктів при допомозі технічних засобів з Канади та досвіду канадських підприємців. Ця поїздка — це вислід заходів Товариства Українських Професіоналістів і Підприємців Канади — значить ідентичної організації, як ця що тепер влаштовує симпозіюм в ЗСА. Отже добре що і одні і другі мають подібні, а то й ті самі думки та цілі, та мають відвагу рушити в тому новому напрямі.

Тепер лише треба спокійно і розважно забратися до так складної проблеми і добре збалянсувати емоційне відношення до України із торговельними зв'язками, щоб цим шляхом допомогти Україні унезалежнитися від Москви, і поставити її в ряди інших торговельних партнерів широкого світу.

Здається усі ці початкові заходи ідуть в одному напрямі, дати моральну і матеріяльну підтримку українцям в сьогоднішній Україні і поставити їх на рівні а то і вище інших сателітів СССР.

В ЗАГАЛЬНОМУ НОМІНАТИ президента Джорджа Буша, за вийнятком Джана Тавера, не мали майже жадних перепон в одобренні своїх кандидатур. Ще одно одобрення голосами 19 до 0 вийшло від сенатської Комісії Фінансів на д-ра Луїса Салліванa, як секретаря Департаменту здоров'я та громадських послуг. Сенат голосуватиме над його одобренням у вівторок, 28-го лютого ц.р., й ніхто не передбачає будь-яких перешкоджень.

Відзначення Січневих роковин в громаді Нюарк-Ірвінґтон

Відділ УККА попрацював достатньо над підготовою відзначення 71-их роковин проголошення IV Універсалу та 70-их роковин Акту соборности всіх українських земель в одну соборну державу.

Святкування почалося вже 10-го січня підписанням проклямації посадником міста Юніон, Н. Дж., де протягом кількох років цей акт відбувається дуже урочисто, включно з вивішенням українського прапора в залі урядового будинку, що і відбулось цього року 22-го січня об 11-ій год. перед полуднем. У цій святочній імпрезі, виконаній в двох інших днях, взяли участь 32-ий Відділ СУА, місцевий Відділ Українсько-американських ветеранів, а також представники інших організацій та громадяни на чолі з о. Іваном Стухляком, сотрудником церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку.

В середу, 11-го січня делеґація УККА, що складалася, крім членів Управи Відділу, з представників місцевих установ і організацій, була присутня на підписанні проклямації в будинку леґіслятури в Нюарку.

У вівторок, 17-го січня до міського будинку зійшлися українці, мешканці Мейплвуду на традиційну вже зустріч з посадником Ґресменом, великим приятелем українців, та членами управи міста на підписання проклямації і усталення дня і часу вивішення українського національного прапора з американським. Цьогорічне піднесення прапорів відбулося 20-го січня о 9:30 рано в присутности групи українців, зібраних під урядовим будинком біля щоґли, з о. Е. Богуславським, настоятелем української православної церкви св. Вознесіння в Мейплвуді, посадником Ґресменом та іншими діячами. Відспіванням національних гимнів започатковано однотижневе вивішення прапора на публічному місці.

В той же день інша делеґація відвідала міську управу Нюарку в 10-ій годині ранку. Після зустрічі з посадником і підписання проклямації вивішено синьо-жовтий прапор. В складі делеґації взяв участь о. Богдан Лукій, парох місцевої католицької церкви св. Івана Хрестителя і діти школи тої ж парохії під проводом директора сестри Марії.

В пополудневих годинах 20-го січня в Ірвінґтоні біля будинку міської управи високо замайоріли український і американський прапори. Тут біля щоґли скупчилася українська делеґація, що недавно вийшла з міського будинку, де була присутньою на підписанні проклямації посадником.

На закінчення відзначування Січневих роковин, 22-го січня, відбувся святочний концерт, підготований спеціяльно покликаним Громадським комітетом під протекторатом УККА. Концертова заля Українського Народного Дому в Ірвінґтоні була виповнена вщерть громадянами наших місцевостей. Програма святочного концерту витримана дуже добре під кожним оглядом і була виконана на високому рівні. Святочну доповідь виголосив проф. Я. Стойко. Слід згадати, що наші церкви відзначили теж дуже святочно ці історичні дати.

В парохії при українській православній церкві св. Тройці в Ірвінґтоні, в парохії при українській православній церкві св. Вознесіння в Мейплвуді та в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку були відслужені Святі Літургії в намíренні українського народу з відповідним словом науки.

Під час Богослуження в церкві св. Івана Хрестителя організовану участь взяли наші комбатанти всіх українських формацій, а також видніли організаційні прапори місцевих Відділів та організованої молоді.

Н. Басняк

Комітет Української Олімпіяди закінчив свою діяльність

Плякета вдячности УСЦАК для Українського Олімпійського Комітету.

Горшем, Па. (М. Б-й). — Тут в суботу, 19-го листопада 1988 року, в Спортовому Центрі „Тризубівка" відбулося кінцеве засідання Комітету Української Олімпіяди і Здвигу Молоді, який підготовив і зразково перевів Українську Спортову Олімпіяду в днях 28-го, 29-го і 30-го травня 1988 року в Филядельфії.

Засіданням провадив І. Чижович, голова Олімпійського Комітету. В програмі засідання були звітування спортового і фінансового референтів, голови комітету і секретаря Контрольної комісії.

Спортовий референт Я. Козак в своєму звіті ствердив, що в Олімпіяді взяли участь 718 змагунів, які були учасниками 775 конкуренцій, деякі змагуни змагалися в більше як одній конкуренції. Було вісім родів спорту. Всі конкуренції було переведено взірцево і це в першій мірі була заслуга ланкових і їх помічників. Ланковими були: Є. Чижович — копаний м'яч, О. Колодій і Ю. Тарасюк — легка атлетика, О. Напора — відбиванка, Р. Слиж — плавання, Ю. Савчак — теніс, Ю. Храневич — настільний теніс, С. Новаківський — шахи і Б. Аннюк — ґолф.

Фінансовий референт І. Скіра в своєму звіті ствердив, що бюджет Олімпіяди виносив 75,000 дол., всіх приходів було 98,284.55 дол., а розходів — 93,587.89 дол. Отже в щадниці на конті залишилося ще 4,696.66 дол. Після ще деяких видатків на книжку підсумків конкуренційних вислідів і докінчення фільму, ці гроші будуть призначені для наступної Олімпіяди.

Секретар Контрольної комісії М. Прищляк в звіті ствердив, що „всі позиції приходів і розходів є відповідно удокументовані", а Олімпіяду підготовано і переведено взірцево і тому Контрольна комісія висловлює признання проводові Олімпіяди і всім спортовим клюбам.

І. Чижович зробив перегляд праці цілого комітету. Він заявив, що члени екзекутиви комітету працювали з посвятою і тому Олімпіяда відбулася успішно. За ту віддану працю він склав подяку всім членам комітету, а зокрема Екзекутиві.

Після звітувань О. Напора в імені відсутнього голови УСЦАК-Схід подякував комітетові за переведену працю і вручив І. Чижовичеві плякету вдячности для цілого комітету такого змісту: „Українська Спортова Централя Америки і Канади — Схід оцим відзначує Український Олімпійський Комітет за вдале і зразкове переведення Української Спортової Олімпіяди в Филядельфії в днях 28, 29 і 30 травня 1988 року. Управа".

У висліді довшої дискусії було стверджено, що українська громада не прибула громадно на відкриття Олімпіяди (глядачів на трибуні було приблизно стільки скільки було змагунів в парадній церемонії!) і тим не доцінила заходів молоді в спортовий спосіб відзначити 1000-літній Ювілей Християнства в Україні.

Присутні одноголосно рекомендували відбути слідуючу Олімпіяду в 1992 році, а УСЦАК повинен вчасно винести рішення в справі слідуючої Олімпіяди, щоб було досить часу для її підготови. Рішено видати окремою книжкою підсумки вислідів змагань останньої Олімпіяди. Також рішено докінчити фільм на відеоплівці з перебігу змагань.

Згаданими рішеннями і рекомендаціями закінчено останнє засідання Українського Олімпійського Комітету, в якому взяли участь представники спортових клюбів, СУМ і УСЦАК.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою пожертву на фонд „Свободи" і дитячого журналу „Веселка" та потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА ч. 3

М. Баран, Праттсбурґ	30.00
Д. Дудра, Стерлінґ Гайтс	20.00
М. Салдан, Монмовт	15.00
А. Яременко, Мейплвуд	15.00
М. Артимів, Філядельфія	10.00
К. Беднарчук, Асторія	10.00
Т. Гайда, Дітройт	10.00
І. Данильчак, Кемпбелл	10.00
І. Данчишин, Клифтон	10.00
П. Демус, Мокена	10.00
В. Дучинський, Клівленд	10.00
М. Залуцький, Бронкс	10.00
П. Зарнавський, Філядельфія	10.00
Е. Катеринюк, Луїсвілл	10.00
С. Лехновський, Керґонксон	10.00
д-р Л. Мостович, Лексінґтон	10.00
Т. Новосівський, Дівон	10.00
І. Олиник, Бет	10.00
Я. Очеретко, Адріян	10.00
М. Приходько, Філядельфія	10.00
Б. Робак, Ірвінґтон	10.00
М. Савицька, Джамейка	10.00
д-р Я. Сидорак, Гіллсборо	10.00
о. М. Федорович, Чарлрой	10.00
А. Фещук, Картерет	10.00
Д. Ходнович, Віллімантик	10.00
А. Чепига, Бостон	10.00
Я. Чернявський, Скокі	10.00
С. Чучук, Чикаґо	10.00
д-р М. Шиґера, Менвілл	10.00
М. Брикович, Монтреаль	7.00
М. Андрусяк, Воррен	5.00
І. Бабяк, Філядельфія	5.00
Л. Балюк, Вудгейвен	5.00
С. Барицька, Ню Йорк	5.00
У. Белей, Бордмен	5.00
О. Бунецька, Вестон	5.00
О. Вахута, Бронкс	5.00
П. Волощук, Дорчестер	5.00
д-р О. Гаркач, Лорейн	5.00
О. Ґаховська, Дітройт	5.00
С. Дадига, Клівленд	5.00
О. Дзємюк, Чикаґо	5.00
о. В. Домашовець, Морріс Плейнс	5.00
М. Дребич, Бронкс	5.00
С. Дудра, Стемфорд	5.00
В. Зарицький, Фордс	5.00
Ю. Зеленський, Ричмонд Гілл	5.00
М. Іваницький, Потакен	5.00
В. Іванців, Рочестер	5.00
П. Карпів, Вашінґтон	5.00
В. Ковач, Стратфорд	5.00
П. Коґулька, Бруклин	5.00
П. Маркевич, Ютика	5.00
М. Марушка, Чикаґо	5.00
Л. Медицький, Парма	5.00
Ю. Никифорук, Мінneаполіс	5.00
Я. Оберишин, Джамейка	5.00
С. Онуфрій, Одубон	5.00
О. Плешкевич, Парк Ридж	5.00
Л. Подоляк, Вестмінстер	5.00
І. Присташ, Бетлегем	5.00
Б. Радловський, Елмвуд	5.00
О. Рак, Лонґ Айленд Сіті	5.00
Т. Рибка, Чикаґо	5.00
О. Салдит, Амгирст	5.00
С. Салевич Де Франко, Ню Гейвен	5.00
В. Сидор, Рочестер	5.00
М. Славятинська, Філядельфія	5.00
Т. Сливінський, Стратфорд	5.00
Т. Стіфель, Овк Парк	5.00
І. Тершаковець, Нюарк	5.00
о. І. Ткачук, Ню Йорк	5.00
В. Третяк, Вудгейвен	5.00
П. Чічіла, Стемфорд	5.00
С. Шепловський, Лорейн	5.00
С. Шумський, Вуд Дейл	5.00
А. Ярош, Чикаґо	5.00
М. Ґордон, Гартфорд	3.00
о. І. Келли, Арлінґтон	3.00
І. Борисенко, Піорія	2.00
Д. Війтик, Омага	2.00
Б. Волошинович, Ст. Пітерсбурґ	2.00
М. Дереш, Виппані	2.00
Г. Дзіка, Вудґейвен	2.00
Н. Когут, Воррен	2.00
В. Костюк, Вудсайд	2.00
Н. Краєвський, Гіллсайд	2.00
М. Левчик, Деп'ю	2.00
Д. Мельник, Рослиндейл	2.00
І. Плис, Трентон	2.00
д-р В. Прокопів, Відспорт	2.00
А. Рибальт, Янґставн	2.00
В. Романцьо, Вудгейвен	2.00
П. Соломко, Чикаґо	2.00
М. Томків, Накс	2.00
І. Тромза-Турчак, Трамбул	2.00
Б. Флюнт, Воррен	2.00
І. Худий, Асторія	2.00
Л. Долинська, Амстердам	1.00

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 5-го БЕРЕЗНЯ 1989 р.

Філядельфія, Па. 35-ті Річні загальні збори 153-го Відд. УНС год. 10:30 перед пол. в приміщенню УОКЦентру при 700 Сідер Ровд в Абінґтоні. На порядку нарад: звіти та вибір урядовців на 1989 р. Після Зборів відбудеться традиційна гутірка з перекускою. Під час Зборів члени можуть вирівняти свої вкладки. Проситься Вп. Членів Відділу прибути на Збори. — І. Скіра, гол., Ю. Данилів, секр., Ю. Стефанишин, касир.

НЕДІЛЯ, 12-го БЕРЕЗНЯ 1989 р.

Парма, Огайо. Річні збори Б-ва свв. ап. Петра і Павла 102-го Відд. о год. 12-ій по пол. в кафетерії парафії св. Йосафата на Пармі, Огайо, 5720 State Rd. На порядку нарад: звіти за минулий рік і вибір урядовців на 1989 р. Проситься всіх членів прибути. — Д-р А. Зґута, предс., І. Полянський, кас., М. Бобечко, секр.